

לאחר ט' באב ואילו אין לו אלא חלוק אחד אסור וכן המכובסים מקודם בין ללבוש בין להציע בהם המטה ואפילו מטפחות הידים ושלחן אסור וכיבוס שלנו מותר אבל גיהוץ (פי' מעמרין על הנגדים חן חלק להמליקו, ערוך) שלנו אסור וכלי פשתן אין בהם משום גיהוץ והרי הם ככיבוס שלנו ומותר והני מילי לגוהצן ולהניחן עד אחר ט' באב אבל אסור ללבושן בשבוע זה ונהגו לאסור אפילו כלי פשתן ואפילו בכבוס שלנו בין ללבוש בין לכבס ולהניח ואין להקל בדבר כיון שנהגו וכ"ש דאפשר דמדינא נמי אסור שהרי יש מי שכתב דכיבוס שלנו קרי (גיהוץ) לשל בני בבל שאין מתלבנים יפה לפי שמימיהם הם עכורים שאינו ארץ הרים וגבעות כארץ ישראל וכיבוס של שאר ארצות אפשר שהוא ככיבוס של א"י ואסור, ועוד יש מי שפירש דגיהוץ היינו מים ואפר או נתר ובורית וכיבוס היינו במים לבד ובזמן הזה אין מכבסין במים לבד ונמצא שכל כיבוס של זמן הזה הוא גיהוץ ואסור מדינא אפילו בכלי פשתן ללבושן מיהא. הגה ואנו נוהגין להחמיר בכל זה מתחלת ר"ח עד אחר התענית חס לא לנורן מזה כגון אשה הלובשת לנשים מותרת לכנס וללבוש לנשים ולהציע תחתיה (רוקח וא"י) חלל צט"ז ענמו לא חלש לנשים רק לובשת חלוק דוק ויפה (הגש"ד) יב וכן לכבוד שבת לנשים כלי פשתן ומציעין לנשים כמו צמר שצמות יג ואסור ליתן כלים לכובסת אינה יהודית לכנס מר"ח ואילך חלל קודם ר"ח מותר לתת אע"פ שכובסת אחר ר"ח (תוספות פ"ז דתענית ומהרי"ל):

ד לאחר התענית מותר לספר ולכבס מיד ואם חל ט' באב ביום ראשון או בשבת ונדרחה לאחר השבת מותר בשתי השבתות בין שקודם התענית בין שאחריה ויש מי שאומר שנהגו לאסור כל שבוע שלפניו חוץ מיום ה' ויום ו'. יד הגה ונוהגין להחמיר מתחלת ר"ח לענין כיבוס חלל תספורת נוהגים להחמיר מ"ז בתמוז (מנהגים):

מטה יהודה

של חזון מותר לרחוץ ראשו במים צוננים אבל לא בחמץ עכ"ל וכיון דנהגו במקומו של מור"ם ז"ל להחמיר אפילו ברחיצה שאינה אסורה מן הדין כ"ש בכיבוס וכ"ש ללבוש. וצ"ל דהתם מיירי בכלי צמר דשייך בהו גיהוץ ואסורין מדינא באמצע השבוע בהם נהגו איסור אף בשבת אבל בכלי פשתן דאין בהם משום גיהוץ כלל דיינו להחמיר בהם מהמנהג בתוך השבת או מתחלת ר"ח בימות החול ולא בשבת ולכך דקדק ההגה וכתב וכן לכבוד שבת לובשין כלי פשתן וכו' דמשמע דוקא כלי פשתן ודלא כהבנת הרב מגן אברהם ז"ל שהבין דבריו כד"מ אינן כדבריו כאן בהגהת ש"ע יע"ש דליתא לענ"ד:

יג ואסור וכו' לכובסת עכו"ם וכו', אע"ג דהתוספות שמהם יצא איסור זה לא הזכירו עכו"ם והיה מקום לחלק בין כובס עכו"ם ובין כובס ישראל מ"מ האיסור הוא משום ישראל הנותן דבנתינתו הכלים לאומן לכבסם הרי הוא מסיח דעתו ואע"פ דמדברי המ"מ שהביא מרן מוכח דמה שנהגו איסור ואפילו בכלי פשתן אינו אלא בשבוע של ט"ב ולא מר"ח. מ"מ ההגה אזיל לטעמיה דכתב דנהגו איסור מתחלת ר"ח ולדידהו הרי האיסור גם ליתן לעכו"ם לכבס. ומ"מ יש קולא בעכו"ם אם יתן לו קודם ר"ח דאין האיסור אלא בנותן לו מר"ח ואילך דמשא"כ בנותן לכובס ישראל אסור אם יכבס אחר כניסת החדש:

פשתן אין איסור יוצא מן הדין אלא כפי מה שאמרנו לסברא א' דהא לסברא ג' ג"כ צ"ל הטעם דאין בהם משום גיהוץ הוא מפני שאינן מתלבנין יפה. ומיהו צ"ע מדפ"ק דכתובות דף י' ע"ב דמוכח התם דפירוש גיהוץ הוא באחת משתי הסברות הראשונות ומשמע מפירוש רש"י ז"ל דהגיהוץ עיקרו על הליבון כסברא א'. דכתיבנא ודחק לומר דיש שני מינים בגיהוץ ודו"ק: י"ב הגה וכן לכבוד שבת וכו', כמו בשאר שבתות משמע שאין לשנות במלבושים בשום דבר והא דכתב סעיף א' שאין מחליפין כי אם הכתונת הם מיירי בשבת חזון והכא בשבת שלפניו מיירי כגון כשחל ר"ח יום ששי שמותרין בשבת שלמחר ללבוש כדרכן אף למה שנהגין להחמיר מתחילת ר"ח. ודע דלפי לשון מור"ם ז"ל דכתב וכן לכבוד שבת משמע דלכבס נמי מותר דומיא דאשה הלובשת לבנים דכל שהוא לצורך מצוה מותר וכדקי"ל בסמוך סעיף ד' אם חל ט"ב יום ראשון וכו' דמותר בשתי השבתות לספר ולכבס יום ה' וששי והא דלא נקט מור"ם ז"ל כאן אלא ללבוש לאו דוקא ועוד דנקט לבישה דחמורה מהכיבוס מיהו בספרו הקדוש ספר דרכי משה כתב וז"ל דכתב הר"ן דמדינא רחיצה שרי וכתב המ"מ דהתם דמדינא רחיצה שריא אפילו בערב ט"ב א"כ נראה דלכבוד שבת היה לנו להתיר במכ"ש דכיבוס דאסור מדינא ואפ"ה מותר לכבוד שבת אלא שנהגו איסור אפילו ברחיצה וכן הוא במהרי"ל בשבת